

ment. Però aquí no, aquí s'hauria de deportar tot el poble palestí per acabar amb la revolta. Els palestins prefereixen morir a casa seva, que no pas sobreviure en un lloc diferent. Si, a més, les deportacions es fan cap al sud del Líban, és una condemna de mort assegurada, perquè la facció falangista de l'exèrcit libanès passa per la pedra tot palestí que cau a les seves mans.

—¿Quines són les conclusions bàsiques que ha tret la comissió d'aquest viatge?

—La conclusió primera i fonamental sobre la qual hem d'insistir fins que

la gent se n'atipi és el respecte necessari de la Convenció de Ginebra. És tan clara i tan explícita, tan contundent en els seus preceptes, que complir-la eliminaria el problema d'infracció dels drets humans. El problema de les relacions entre els dos pobles i a quina solució han d'arribar és un problema que, com a juristes, ja no ens afecta, encara que ens pugui interessar com a ciutadans i com a polítics. Com a juristes, que és com hem viatjat a Cisjordània i Gaza, hem constatat, per desgràcia, les violacions dels drets humans en les detencions i en els processos. □

SHLOMO BEN AMI, AMBAIXADOR ISRAELIÀ

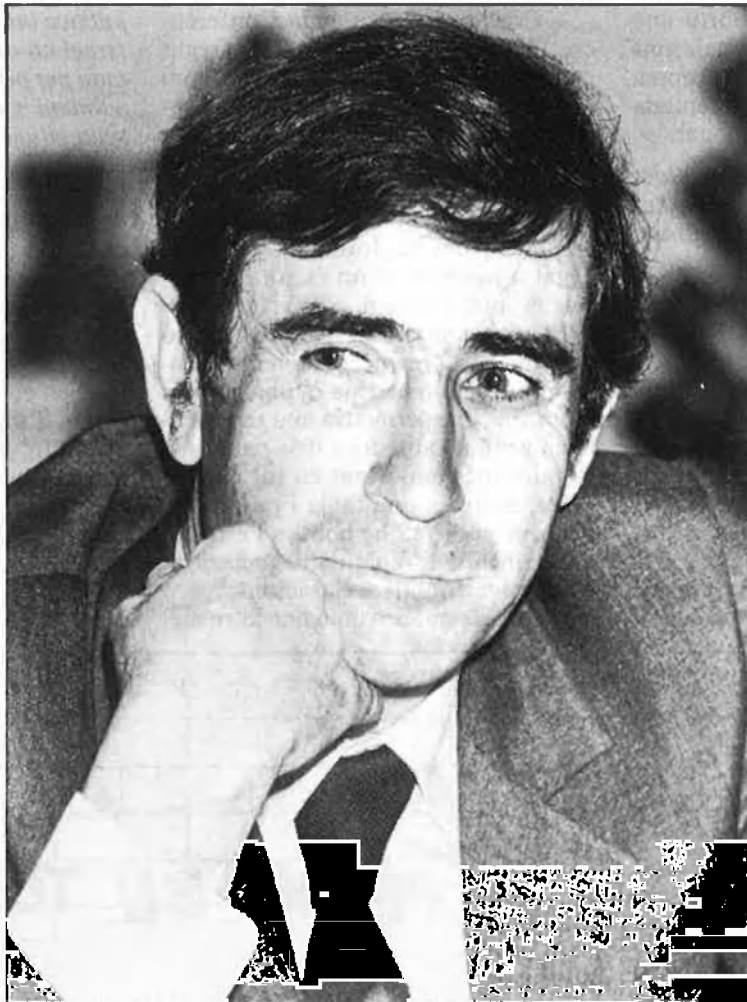
«No és convenient pressionar només sobre Israel»

Shlomo Ben Ami és l'ambaixador de l'estat d'Israel a Espanya. Les seues opinions són l'altra cara d'una moneda que ell recomana abordar amb tota la complexitat. «Per arribar a un acord de pau —assenyala— les pressions internacionals no poden recaure només sobre Israel».

J. Castelló

—¿Quines són, al seu parer, les causes que han motivat aquest esclat tan sobtat en els territoris ocupats de Gaza i Cisjordània?

—Per a mi, sense dubtes, la causa és que la població de Gaza i Cisjordània viu sota un règim de govern militar. Un govern que ha de ser transitori, és clar. Aquesta revolta reflecteix un cansament comprensible, una decepció per part de la població palestina, perquè, per exemple, en la cimera de Washington no es va tractar el problema de l'Orient Mitjà, en la cimera d'Ammán el conflicte entre Iran-Iraq va desviar l'atenció, una altra vegada, el problema palestí, i jo crec que aquestes són les raons de fons que expliquen aquesta revolta. És un intent de tornar a posar el tema sobre el tapet, un tema que en les dues cimeres que acaba de comentar va ser oblidat.

«Em pense que la resposta no pot ser mai exclusivament militar».

—¿I què hi ha del creixement de l'integrisme musulmà entre els palestins d'aquests territoris i la pèrdua d'influència d'organitzacions tradicionals, com ara l'OAP?

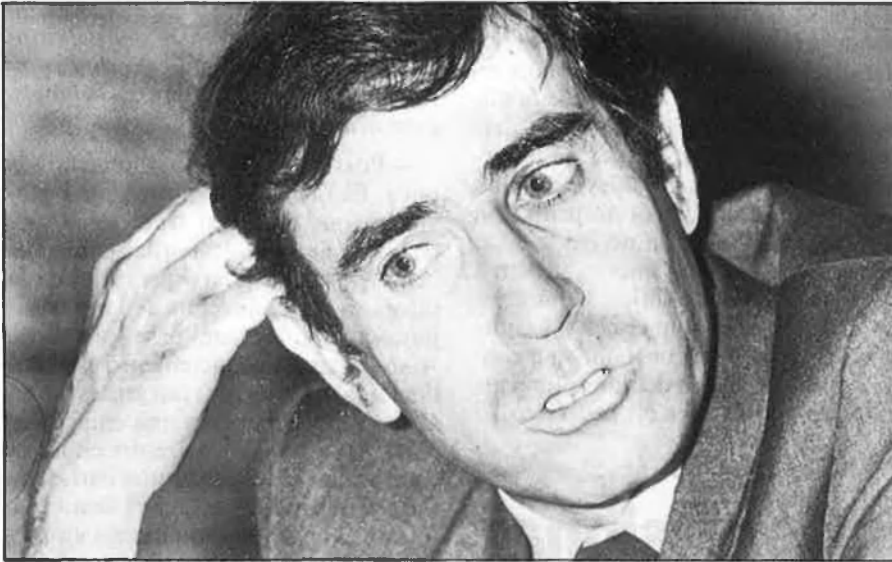
—Possiblement, això, també ho explica. És fàcil veure en tot aquest moviment que el liderat tradicional dels palestins ha estat desbordat pels esdeveniments. Uns líders que estan en la diàspora, desconnectats del que es suposa que són les seues bases populars. Això crea un distanciament i possibilita l'aparició de grups integristes i d'un altre tipus. Ací es crea una coincidència molt curiosa, si vols, entre els líders tradicionals palestins, d'una part, i, de l'altra, l'estat d'Israel, en el sentit que tots dos han de tenir un interès a superar aquesta situació i arribar a un procés de pau. Dins els núvols que hi ha en aquest afer, veig un raig d'esperança, perquè tot això ens duu a accelerar solucions positives conduents a aquest procés de pau.

—La resposta, però, de l'estat d'Israel no va per aquest camí. Ha estat desproporcionada...

—Mire, em pense que la resposta no

pot ser mai exclusivament una resposta militar. La resposta militar té l'efecte de contestar un problema que, en essència, és d'ordre públic, però el problema palestí no és només d'ordre públic, és un problema més profund. Per tant, tinc l'esperança que el meu país, el meu govern, a més de la necessitat legítima d'instaurar l'ordre, hi afegeixca uns altres elements polítics, alguns dels quals, com ja he dit en algunes altres ocasions, són ja damunt el tapet. Mirem, si no, la iniciativa de la Conferència Internacional. Jo crec que no es pot negar que hi ha unes dificultats al si del govern israelià, on conviuen distintes opinions en aquest tema, però, espero que en un futur no molt llunyà s'arribarà a prendre algunes decisions, inclús, dins la societat israeliana, que podran traure avant tot aquest procés.

És important, també, subratllar que el que vulga fer costat al procés de pau no pot actuar en el sentit d'aïllar i de pressio-

«Un país que se sent aïllat no crec que fàcilment pugua donar respostes satisfactòries».

nar només una part. Qualsevol mone- da té dues cares, i cal intentar mirar l'una i l'altra. Si es tracta d'arribar a un canvi d'actituds i de posicions, la pressió internacional no ha d'anar cap a Israel exclusivament. La idea de la Conferència Internacional es basa en el punt d'arribar a l'acord sobre les resolucions 242338 de les Nacions Uni- des. I crec que no seria inoportú una certa pressió sobre els líders palestins i els països àrabs, perquè accepten aquesta resolució, una base acceptada ja per la comunitat internacional.

—Però les mateixes Nacions Unides han rebutjat la forma en què l'estat d'Israel ha realitzat les deportacions a palestins implicats en aquestes dar- res revoltes.

—Jo no negue que la situació no si- ga precisament positiva en aquests ter- ritoris. Crec que és lamentable, una tragèdia per a palestins i israelians que, vint anys després de la Guerra del Sis dies, no hem sabut resoldre els nostres problemes en aquest sentit. Però Israel sempre ha rebutjat aquest tractament, que no és imparcial. No es pot crear aquest sentiment d'aïllament. Un país que se sent aïllat no crec que fàcilment

puga donar respostes satisfactòries. Per això crec que és molt important ser equànime i veure totes les cares del pro- blema.

—Yasir Arafat, en unes darreres de- claracions, es mostra contrari a aquesta Conferència Internacional de què vostè parla i partidari d'aprofundir la crisi enfront d'Israel.

—Crec que la idea de la Conferèn- cia Internacional no ha desaparegut com a opció. Encara més, la veig com l'opció més viable. La Conferència In- ternacional no és una iniciativa israe- liana. Israel prefereix negociacions lliu- res i directes, però aquesta ha estat una condició posada per la part àrab, con- cretament des de Jordània, que s'ha negat a negociar si no és sota un pa- raigua internacional.

El problema rau en la representació palestina. La presència d'una represen- tació jordano-palestina és una fórmu- la flexible que permetria una represen- tació genuïna autèntica dels palestins. El punt més important en tot això és seure, seure en una taula i parlar. La història ensenya que polítics i estadis- tes arriben a la taula de negociacions amb intencions i declaracions, però després l'abandonen amb una altra me-

na de declaracions més interessants. Hi ha una dinàmica que ens condueix a tots a un cert canvi de posicions, a un compromís que ningú no estava dispo- sat a acceptar abans d'arribar a la taula de negociacions. N'hi ha un exemple en els acords de Camp David. Les de- claracions inicials no es corresponien amb els acords que després es van arri- bar a afirmar.

Seure i parlar és la iniciativa més im- portant. Crec que hi ha uns marges molt amplis de compromís possible.

—Al seu entendre, més enllà d'aquest conflicte, ¿quina seria la so- lució més factible a la qüestió nacio- nal palestina? ¿Es podria arribar a la creació d'un estat palestí?

—Hi ha moltes opcions possibles. No crec que resulte oportú decantar- se contundentment per una o per una altra. Hi ha opcions. Moltes. S'han ba- rallat confederacions de tota mena... Però sí, totes hauran de reconèixer els drets legítims del poble palestí, com també la necessitat d'Israel a ser reco- neguda pels seus veïns i a viure en pau amb fronteres segures i acceptades.

—Fa uns dies l'ex-ambaixador Sa- muel Haddas declarava que l'opinió pública internacional oblida sovint que Israel no deixa de ser una víctima vol- tada per països hostils. Que internacio- nalment s'oblida, sovint, quina és la seua situació real.

—Per això dic que, quan es remar- ca la importància de reconèixer els drets del poble palestí, no es pot per- dre de vista el reconeixement, alhora, dels drets del poble d'Israel. I a tenir unes fronteres segures, reconegudes.

És clar que un acord no pot donar satisfaccions absolutes a cap part. Per- què, en el moment en què una part, a través d'un acord, rep una satisfacció absoluta, això significa que l'altra no en rep cap. La pau i els acords viables són aquells que es basen en un acord en què cadascú dóna allò que abans considerava impossible de cedir. Aquesta és la ciència de la negociació. I ací és on hauríem d'arribar. □

